

Sygn. akt I KK 45/22

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Jerzy Grubba
SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **A. S.**

ukaranego za czyn z art. 116 § 1a k.w. w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 2a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k. na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2022 r. kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść ukaranego od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II W (...),

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem nakazowym z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II W (...), uznał A. S. za winnego tego, że w dniu 31 marca 2021 r. około godz. 18.15

w L., woj. [...], na ul. K. obok sklepu „B.”, nie stosował się do przepisów porządkowych wydanych z mocy ustawy nakazujących obowiązek zakrywania ust i nosa przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego w miejscach ogólnodostępnych w związku z ogłoszeniem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, tj. wykroczenia z art. 116 § 1a k.w. w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 2a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii i za to wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin. Zasadził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 70 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 14 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt II Ko (...) (II W (...)) na podstawie art. 23 § 1 k.w. zarządził wobec A. S. wykonanie kary zastępczej 15 dniu aresztu w miejsce orzeczonej kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, następnie postanowieniem wydanym w dniu 8 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ko (...), wstrzymał wykonanie wobec A. S. zastępczej kary 15 dni aresztu, bowiem ukarany oświadczył, że zobowiązuje się poddać rygorom związanym z wykonywaniem kary. Zarządzeniem z dnia 14 stycznia 2022 r. Prezes Sądu Rejonowego w K. polecił wycofanie dokumentacji wykonawczej dotyczącej wykonania kary ograniczenia wolności m.in. w sprawie A. S. o sygn. akt II W (...).

Kasację od wydanego w tej sprawie wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść ukaranego, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 116 § 1a k.w., polegające na wymierzeniu A. S., na podstawie tego przepisu, kary 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w sytuacji gdy wykroczenie to zagrożone jest karą grzywny lub nagany”. Wniósł o uchylenie wyroku w

zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co przy zastosowaniu art. 535 § 5 k.p.k. pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu bez udziału stron. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wyrokując w sprawie A., S., Sąd Rejonowy w K. nie wykazał wymaganej staranności i naruszył przepis art. 116 § 1a k.w. Za zakwalifikowane z tego przepisu wykroczenie wymierzył ukaranemu karę ograniczenia wolności, nie dostrzegając, że wykroczenie to nie jest zagrożone tą karą, a jedynie karą grzywny albo karą nagany. Zaistniałe naruszenie prawa materialnego trzeba ocenić jako rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku, bowiem bez tego naruszenia ukaranemu zostałaby wymierzona inna kara, według katalogu kar łagodniejszego rodzaju (art. 18 k.w.).

Brak staranności Sądu orzekającego przejawiał się też w przytoczeniu w części wstępnej wyroku opisu i kwalifikacji prawnej czynu (jako czynu zarzucanego), które w części odbiegały od opisu i kwalifikacji prawnej czynu zawartych we wniosku o ukaranie A. S., skierowanego do Sądu przez Komendanta Powiatowego Policji w K.. Należało jednak podzielić pogląd Autora kasacji, że to uchybienie nie było rażące i nie mogło mieć istotnego wpływu na treść wyroku, w szczególności nie sposób uznać, że obwinionemu przypisano inny czyn, niż czyn, którego dotyczył wniosek o ukaranie.

Wobec stwierdzenia, że podniesione w kasacji uchybienie rzeczywiście zaistniało, należało postąpić zgodnie z wnioskiem skargi, tj. uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazać sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Sąd ten, wydając wobec A. S. orzeczenie o karze, będzie respektował przepis mający w tej sprawie zastosowanie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku